

je platné i se zřetelem na zák. č. 44/27. Jest tedy námitka stížnosti, že osvobození nelze přiznati, ježto nejde o stavební parcelu nezastavěnou, jako ji na myslí má § 52 zák. č. 44/27, bezdůvodná.

Stejně jest také bezdůvodná další námitka stížnosti, že jen takovým stavbám poskytnuto osvobození od dávky, které jsou osvobozeny od daně domovní a jimiž se zvyšuje počet obytných místností, což však v daném případě není.

Paragraf 52 zák. č. 44/27 stanoví jako podmínku osvobození od dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí pouze jednak, že jde o převod uskutečněný v určitých letech, jednak že bude převedené stavební parcely použito »ke stavbám uvedeným v § 49«. Zákon má tedy v § 52 na myslí stavby určité kvalifikované. Které stavby to jsou, naznačuje odkazem na § 49; mají to býti tytéž stavby, které § 49 osvobozuje také od daně domovní a jejichž znaky udává v bodu 1 a 2. Osvobození od daně domovní, činžovní a třídní, které se v tomto § ohledně staveb zde uvedených teprve normuje — stejně jako se v § 52 normuje pro tytéž stavby osvobození od dávky z přírůstku hodnoty — nelze však považovati za určitý znak budov »v § 49 uvedených« a nelze je proto pokládati za podmínku osvobození převodu od dávky z přírůstku hodnoty podle § 52 cit. zák. O tom pak, že by osvobození bylo podmíněno tím, aby zastavěním nastalo rozmnožení místností obytných, se zákon ani v § 52 ani v § 49 ani nikde jinde nezmiňuje.

Č. 10.129.

Pojištění nemocenské (Slovensko): Předpokladem náhradního závazku zaměstnavatelova vůči nemocenské pojišťovně podle posledního odstavce § 12 zák. čl. XIX:1907 jest, že zaměstnanec onemocněl před přihlášením u pokladny; je však nerozhodno, onemocněl-li během zaměstnání nebo dříve, než do něho vstoupil.

(Nález ze dne 8. listopadu 1932 č. 16.337.)

P r e j u d i k a t u r a: Boh. A 8551/30, 8869/30.

V ě c: Firma »B. a Edm. K.« v S. proti ministerstvu sociální péče o náhradu léčebných nákladů.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Výměrem ze 16. června 1925 »zavázal« okresní úřad v Trnavě ve smyslu § 12 zák. čl. XIX:1907 stěžující si firmu, aby 4648 Kč léčebných nákladů vyskytnuvších se po Desideru R. do 15 dnů zaplatila okresní dělníky pojišťující pokladně v Trnavě proto, že z předložených dokladů pokladny je zřejmo, že zaměstnanec, který dne 1. října 1923 vstoupil do zaměstnání, dne 23. října 1923 onemocněl, a přihlášen byl zaměstnavatelem až 26. června 1924, tedy opožděně.

Nař. rozhodnutím vyslovil žalovaný úřad, že nevyhovuje odvolání stěžující si firmy, podanému ze shora uvedeného výměru okresního úřadu, že potvrzuje rozhodnutí v odpor vzaté z důvodů v něm uvedených a že připomíná toto: Jak ze spisů patrné, vstoupil zaměstnanec Desider R. k stě-

žující si firmě do práce dne 1. října 1923; svědčí o tom jednak dodatečná přihláška zaměstnavatelů, došla okresní pokladně pro dělnické pojištění v Trnavě dne 26. června 1924, jednak rozsudek rozhodčího soudu v Trnavě z 19. prosince 1924, podle něhož bylo vzato za prokázáno udání Šimona R., otce zemřelého Desidera R., že jeho syn byl od 1. října 1923 do 23. října 1923 zaměstnán u stěžující si firmy; o správnosti tohoto zjištění není důvodu pochybovati; bylo též prokázáno, že Desider R. onemocněl během svého zaměstnání a právě pro nemoc z něho vystoupil.

Stížnost na toto rozhodnutí neshledal nss důvodnou.

Jak patrně z vývodů stížnosti, stojí st-lka na stanovisku, že není povinna platiti náhradu léčebných útrat podle posledního odstavce § 12 zák. čl. XIX:1907 z toho důvodu, že cit. zákonné ustanovení se vztahuje jen na ten případ, když zaměstnanec onemocní po nastoupení služby před přihláškou k nemocenskému pojištění, čehož však v daném případě prý není, neboť zaměstnanec st-lčin Desider R. onemocněl již před nastoupením služby u st-lky.

Tohoto stanoviska stížnosti nemohl nss sdíleti, nýbrž setrval i v daném případě na právním názoru, jež vyslovil již opětovně (srov. nál. Boh. A 8551/30 a 8869/30), že totiž předpokladem náhradního závazku podle posledního odstavce § 12 zák. čl. XIX:1907 jest, aby onemocnění zaměstnancovo nastalo před přihlášením, že však jest nerozhodno, nastalo-li onemocnění zaměstnance během zaměstnání, nebo před vstupem do tohoto zaměstnání.

Že v daném případě nastalo onemocnění zaměstnance stěžující si firmy Desidera R. před přihlášením jeho k nemocenskému pojištění, jest nesporno. Ježto pak okolnost, na které jest svrchu zmíněné stanovisko stížnosti vybudováno, totiž že zaměstnanec stěžující si firmy onemocněl již před vstupem do zaměstnání u st-lky, jest — jak bylo svrchu dovoděno — nerozhodná pro použití posledního odstavce § 12 zák. čl. XIX:1907, nemohl nss shledati, že by nař. rozhodnutí, uloživší st-lce tuto povinnost, bylo nezákonné.

Č. 10.130.

C e s t y: I. Silniční právo platné v Čechách zná vedle veřejných cest, jmenovaných v zákoně č. 46/1864 z. z., také veřejné cesty vedoucí po soukromých pozemcích. — II. Veřejnost takových cest jest podmíněna výslovným nebo concludenter učiněným věnováním vlastníka. — III. Zjištění veřejné povahy takovéto cesty přísluší obecnímu zastupitelstvu jako úřadu silničnímu. — IV. Předpokladem prohlášení cesty za veřejnou není, aby byla obcí v minulosti udržována. — V. Prohlášení cesty za veřejnou obecním zastupitelstvem je aktem deklaratorním. — VI. Prekluse stanovená v § 31 zákona náhradového č. 329/20 ve znění zák. č. 220/22 netýká se omezení vlastníka plynoucího z povahy cesty jako veřejné. — VII. Okolnost, že cesta je nejkratším spojením, neospravedlňuje ještě sama o sobě závěr, že jde o komunikaci nutnou.

(Nález ze dne 9. listopadu 1932 č. 14. 984.)